

ת"פ 54376/12/14 - מדינת ישראל נגד לורי שם טוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 54376-12-14 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי 02 ינואר 2017
נ' אליהו

לפני בעניין:	כבוד השופט רועי פרי מדינת ישראל באמצעות פמת"א פלילי ע"י ב"כ עוה"ד מירב גבע
המאשימה	נגד לורי שם טוב
הנאשמת	באמצעות ב"כ עוה"ד יניב מויאל

גזר דין

השתלשלות ההליך

1. הנאשמת הורשעה ביום 24.1.16, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של פגיעה בפרטיות - עבירה לפי סעיף 2(5) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א - 1981 וזכותה מעבירות של איומים והחזקת נכס החשוד כגנוב - עבירות עלי סעיפים 192 ו- 413 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.
2. למקרא כתב האישום עולה כי בתקופה הרלוונטית החזיקה הנאשמת וניהלה אתר אינטרנט על שמה. במהלך השנים 2010-2014 התנהלו הליכים משפטיים בין הנאשמת לבין משרד הרווחה ועובדיו, על רקע החלטת פקידת הסעד ועובדות המשרד להוציא את ילדיה של הנאשמת ממשמורתה. נטען כי ביום 4.5.14 נפגשה הנאשמת עם מנכ"ל משרד העבודה והרווחה, מר יוסי סילמן (להלן: "המתלונן") ופקידת הסעד שמטפלת בעניינה, מתוך כוונה לשנות את החלטת המשמורת. נטען כי בסמוך ליום 16.5.14 נגנבו מכתבים פרטיים שנשלחו בדואר והיו מיועדים למתלונן, ובסמוך למתואר החזיקה הנאשמת במכתבים אלה, כשיש חשד סביר שהינם גנובים. נטען כי ביום 16.5.14 או בסמוך לכך פרסמה הנאשמת בעצמה או באמצעות אחר באתר האינטרנט צילום דפי חשבון ותוכן מכתב הנוגע לדוחות חנייה ע"ש המתלונן, שלא נועדו לפרסום, והשימוש בתכנם נעשה בלי רשות מאת המתלונן או הכותב, מתוך כוונה לגרום למתלונן לשנות את החלטת המשמורת. בסמוך לאחר מכן, נטען כי הנאשמת איימה על המתלונן שלא כדן עת פרסמה באינטרנט כיתוב, כמפורט בכתב האישום, בכוונה להפחידו או להקניטו.
3. הנאשמת הורשעה בפגיעה בפרטיות, בתום משפט הוכחות שהתנהל בפני כב' השופט שמאי בקר,

כאמור בהכרעת דינו המפורטת, ובחובה זיכוי משתיים מבין שלוש העבירות שיוחסו לנאשמת מלכתחילה. העובדות והקביעות הצריכות לעניין מפורטות דיין בהכרעת הדין ולא אחזור עליהן, אך אפנה להכרעת הדין של כב' השו' בקר.

בקצירת האומר אציין כי בסוגיית עבירת האיומים קבע כב' השופט בקר כי: **"האיום הנטען, אם בכלל, הוא מרומז בלבד, על גבול האיום ממש, ולדעתי מהצד הלא פלילי של אותו קו הגבול"** - ע' 15 להכ"ד.

עוד נקבע באשר ל"תרומתו" של המתלונן לדברים, כהאי ליסנא: **"במקרה דנא, קל וחומר בן בנו של קל וחומר, שנכונים הדברים, וביתר שאת, מקום בו המאויים, מנכ"ל המשרד, הוא שירד לזירת ההתגוששות הפייסבוקית, זירת הפשע (שם נרשם האיום לכאורה) בכך שבחר להגיב לפוסט של שם טוב, ובכך לפתוח בהתנצחות בינו לבין אותה "צרכנית" פגועה, לשיטתה, של המשרד בראשו הוא עומד, משרד העבודה והרווחה"** - ע' 16 להכ"ד.

בסוגיית החזקת הנכס החשוד כגנוב, קבע כב' השופט בקר, כי המסמכים הנטענים לא נמצאו ברשותה של הנאשמת, בנסיבות העניין לא ניתן לראות בה כמחזיקה. מסמכים אלה הגיעו כעוֹתֶק בלבד, דרך המייל ישירות לאתרה באינטרנט. הדבר דומה לגונב תכשיט, המעביר תמונה של אותו תכשיט לאחר, בקובץ מחשב - לא ניתן לומר כי גם אותו אחר מחזיק בנכס החשוד כגנוב.

הנאשמת קיבלה את העתקי המסמכים מעיתונאי אחר ומכאן קבע כב' השופט בקר כי יש להחיל דין מיוחד לעיתונאים מכח האינטרס הציבורי המובהק. השופט בקר מציין כי לא מעט פרשיות נחשפו כאשר מסמך כזה או אחר הגיע לידי עיתונאים בדרך לא דרך.

"בשולי נימוק זה, של מדיניות משפטית ראויה, אציין כי שם טוב טענה שהמסמכים הגיעו אליה בחובשה כובע של עיתונאית; אכן, לא הוכח אחרת. אפילו הייתי קובע, באופן חד משמעי, כי שם טוב לא פירסמה אודות סילמן כעיתונאית, או רק כעיתונאית, הרי שאין בקביעה זו כדי לשנות את העובדה שיתכן ופלוני העביר לה את העתק המסמך נושא המחלוקת כאשר הוא עשה כן כשהוא סובר כי הוא מעביר חומר לעיתונאית, ואם הועברו אל שם טוב המסמכים כעיתונאית - אזי חזרנו למשבצת הראשונה, לעיל, הגורסת הימנעות, ככלל מהעמדה לדין בכגון דא" - ע' 20.

4. באשר לעבירת הפגיעה בפרטיות, קבע כב' השופט בקר כי הנאשמת פעלה בערבוביה, דהיינו כמי שיש לה עניין אישי וגם במסגרת תפקידה העיתונאי - פגשה במתלונן בעניינה האישי וזמן קצר לאחר מכן פרסמה אודותיו פרסומים שליליים ואף אישרה פרסומים כאלה באתר שלה.

מבחינת הפגיעה בפרטיות אין כל משקל אם אלה פורסמו ע"י הנאשמת כעיתונאית או כאזרחית שאסרה מלחמה על משרד העבודה והרווחה.

כב' השופט בקר קבע כי הנאשמת פרסה בעצמה או באמצעות אחר, באתר האינטרנט שלה צילום דפי חשבון ותוכן מכתב הנוגע לדוחות חנייה של המתלונן.

הוכח שהנאשמת פרסמה העתקי המכתבים ביחס לדוחות החנייה של המתלונן ואותו מוטי לייבל פרסם מסמכי בנק אישיים של המתלונן, באתר שלה, באישורה הפוזיטיבי, ולמצער - מבלי שהסירה אותם משם - ע' 21.

נקבע כי עסקינן בפגיעה בפרטיות, שכן מדובר במכתבים אישיים של המתלונן - ולכן העתק תוכן של מכתב שלא

נועד לפרסום או שימוש בתוכנו, בלי רשות מאת הנמען או הכותב הינה פגיעה בפרטיות.

בשולי הכרעת הדין נקבע עוד כי: **"מצטיירת לפנינו תמונה של מעקב והתחקות בלתי נסבלת אחר עובד ציבור, ממניעים אישיים, תוך חדירה פלילית לפרטיותו - אגב גניבת מכתבים אישיים שלו...בכדי לבוא עימו חשבון" - ע' 26.**

5. ביום 9.2.16 החלו להישמע טיעונים לעונש בפני כב' השופט שמאי בקר, במהלכם, הורה על המשך הטיעונים ביום 1.5.16 ובתוך כך הזמין חו"ד מאת הממונה על עבודות השירות.
6. ביום 18.7.16 פסל כב' השופט בקר עצמו מלהמשיך ולדון בעניינה של הנאשמת, כמפורט בהחלטתו ממועד זה, והתיק הועבר לסגן הנשיא, כב' השופט עוזיאל לקביעת המשך הדיון.
7. ביום 15.8.16 הורה כב' סגן הנשיא, השופט עוזיאל, כי המשך הדיון בעניינה של הנאשמת יועבר לשמיעה בפני.
8. בין לבין, הוחלף ייצוגה של הנאשמת. אפשרתי לעו"ד מויאל ארכה ללימוד התיק ולהערך לטיעונים והתיק נקבע לטיעונים לעונש בפני.
9. ביום 3.11.16 התקיים דיון במעמד הצדדים, בו עתר ב"כ הנאשמת לדחייה לצורך הידברות מול המאשימה. לאור הסכמת ב"כ המאשימה, נדחה הדיון ונקבע ליום 14.12.16.
10. ביום 14.12.16 הודיעני ב"כ המאשימה כי הצדדים לא הגיעו לידי הסכמות, משכך נשמעו הטיעונים לעונש. מטעם הנאשמת העיד מר מוטי ליבל, כעד אופי.

טיעוני הצדדים

11. ב"כ המאשימה עמדה על נסיבות ביצוע העבירה בה הורשעה הנאשמת וחומרן.
- ב"כ המאשימה הפנתה להכרעת הדין, תוך שטענה כי הערך החברתי שנפגע הוא פגיעה בפרטיותו של אדם. התובעת טענה כי גם איש ציבור זכאי לפרטיות תוך שהפנתה לבג"צ 2481/93 דין נ' ניצב וילק ואח', מח(2) 456.
- ב"כ המאשימה טענה כי נגרם למתלונן נזק, פרטיותו נפגעה ושמו הטוב נרמס, כאשר הובילו את הנאשמת מניעים אישיים ונקמניים. התובעת הפנתה לפסיקה ולמדיניות הענישה, כאשר מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין עשרה חודשי מאסר בפועל - ת.פ. 1218/04 מדינת ישראל נ' ארז אלברט (10.4.08), ת.פ. 54810-03-14 מדינת ישראל נ' גדי שרעבי, מיום 4.8.14.
- בעניין נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה הפנתה התובעת להרשעתה הקודמת של הנאשמת בעבירות של שיבוש מהלכי משפט, תקיפת עובד ציבור והתנהגות העלולה להפר את שלום הציבור, כאשר העבירות (שם) בוצעו בשלהי 2009-2010.
- התובעת טענה כי הנאשמת הודתה בביצוע העבירות בינואר 2014 ובתקופה שבין הכרעת הדין לגזר הדין ביצעה את העבירות מושא תיקנו. באחרית דבריה עתרה התובעת למקם את הנאשמת לכל הפחות במרכז המתחם ולהשית עליה מאסר שאפשר שירוצה בעובדות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

12.

מטעם הנאשמת, העיד כעד אופי, העיתונאי מוטי לייבל.

הלה סיפר כי מכיר הוא את הנאשמת משנת 2010 וחבר עימה יחד לערוך כתבות משותפות אודות המקרה האישי שלה, בעטיו ילדיה נלקחו ממנה. העד הינו נציג האגודה האזרחית CCF - הקואליציה למען הילדים במשפחה. העד תיאר את הנאשמת כעיתונאית "**בחסד עליון, לא מפחדת להגיד את האמת לאף אחד ולא חוששת מהתוצאות גם אם זה במחיר אישי מאוד כבד...לעיתים הצורה והדרך שבה היא מתבטאת לא שגרתית, לפחות בעיני חלק מאנשי הציבור**". העד ציין כי הנאשמת סיעה למשפחות רבות שילדיהם נותקו מהם.

13.

ב"כ הנאשמת לימד על מרשתתו סנגוריה ועשה ככל שניתן לטובת הנאשמת.

הסנגור הפנה למדיניות הענישה ולפסיקה מגוונת - **ת.פ. 28148-04-13 מדינת ישראל נ' סמייה (25.3.14); ע"פ 5309/08 ארז אלברט נ' מדינת ישראל (18.11.09); רע"פ 10118/09 אלברט ארז נ' מדינת ישראל, מיום 25.5.10** - וגם לפסק הדין שהגישה התובעת **ת.פ. 54810-03-14 מדינת ישראל נ' גדי שרעבי (4.8.14)**, וטען בתוך כך כי בכל הפסיקה בגין עבירה של פגיעה בפרטיות הוטלו מאסרים על תנאי.

בכל המקרים מדובר היה בנאשם שהיה בעמדת כח מעל הקורבן, בעוד שבענייננו עסקין "**באזרחית שמבקרת בעל שררה. כאן ההבדל הוא ענייני**" - ע' 55 לפרוטוקול.

ב"כ הנאשמת טען לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה וטען להגנה מן הצדק כהוראת סעיף 149(10) לחסד"פ ולזוטי דברים - סעיף 34 לחוק העונשין.

הסנגור הפנה לתלונת נציב תלונות הציבור על השופטים בעניין צו החיפוש שהוצא לביתה של הנאשמת ופגמים במהלך החיפוש לענין איזוקה של הנאשמת והתייחסותו של כב' השו' בקר בסעיף 37 להכרעת הדין לנושא זה, בבחינת התנהלות גורמי האכיפה בתיק כביטוי בשיקולי הענישה.

הסנגור טען כי הנאשמת שיתפה פעולה ומכאן לא היתה כל סיבה לאוזקה.

מעבר לכך טען הסנגור כי לא קוימה חובת היידוע הקבועה בסעיף 60א לחסד"פ בתיק.

הרשעתה הקודמת של הנאשמת הינה בגין מעשה שארע בשנת 2009 עת רשויות הרווחה לקחו מהנאשמת את ילדיה. הסנגור טען כי מרגע שהחלה הנאשמת לפעול כפעילה חברתית למען נפגעי רשויות הרווחה, הוגש התיק הפלילי הקודם בשנת 2012. התיק הסתיים בהסדר טיעון בשנת 2014.

העבירה נשוא תיקנו, "**לא נעשתה מתוך זילות במערכת המשפט או במערכת אכיפת החוק. מדובר בעיתונאית שחשבה בזמן שביצעה את העבירה עליה הורשעה, שזו זכותו של הציבור לדעת אם נציג ציבור אינו משלם דוחות חניה שהם בעצם תיק פלילי רגיל של בית המשפט כנגד אזרח...בית המשפט כתב שאין ספק לסילמן היתה יד, כשהתגושש פייסבוקית עם הנאשמת. הנפגע לכאורה גם עלה לשידור בתחנות רדיו וסיפר את הסיפור של הוצאת הילדים מרשותה. הוא חשף דברים שקשורים לתיק האישי שלה...**" - ע' 58.

הסנגור טען והטעים כי המתלונן עצמו העיד כי הגשת התלונה היתה כדי לשמש דוגמה לאלה שעובדים תחתיו ונתונים תחת ביקורת ומכאן אין המדובר בעניין אישי של הנאשמת עם סילמן, בגלל המקרה הפרטי שלה.

"הנאשמת מבקרת דרך קבע את כל פקידות הסעד ביחס להתנהלותן כלפי המשפחות, בלי קשר למקרה הפרטי שלה". - ע' 57.

מבחינת הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה ציין הסנגור כי הנאשמת מצויה ברצף "בין כתבי אישום", כך למשל **ת.פ. 10078-01-15 מדינת ישראל נ' שם טוב (17.4.16)** שניתן ע"י כב' השופט דר' אבינור, שם זוכתה הנאשמת. הסנגור הפנה לפסקה 46 להכרעת הדין, שם נקבע כהאי לישנא: **"לפיכך, הגשת כתב האישום נגד הנאשמת ע"י המדינה בגין אותו האירוע עצמו, בשלב מאוחר זה, עלולה ליצור מראית עין של מעין התחשבות; גם כאשר לא זו המציאות"**.

הסנגור טען כי יש עליהם על עיתונאים פרטיים. הסנגור טען כי גם אם נקבל את המתחם אותו ציינה התובעת, אזי הלה מתחיל מאי הרשעה ועד ל-10 חודשי מאסר. לדידו של הסנגור, מאסר יוטל במקרים החריגים של פרסום תמונות אינטימיות של אדם או לקיחת מכשיר טלפון נייד ופרסום תמונות אינטימיות, כדבריו, במקרים אלה יש כוונה זדונית, או -אז יש להגיע למתחם הגבוה.

הסנגור טען כי מדובר במסכת של עבירות שכולן מצויות תחת מטריה אחת, לגבי מאבקו של אזרח ברשויות שלקחו ממנו את ילדיו. מדובר בעיתונאית שחשבה שהיא פועלת בשם האינטרס הציבורי.

הנאשמת כבת 48, אם לשני ילדים קטינים, הפכה כאמור לפעילה חברתית בשל תחושת העוול שנגרם לה, בהוצאת ילדיה ע"י הרשויות.

הסנגור עתר לביטול ההרשעה ולחילופין להסתפק במאסר מותנה לצד קנס מינימלי, בשים לב להפקדה הקיימת בתיק. הסנגור ציין כי הנאשמת פועלת לקבלת חנינה באשר להרשעתה הראשונה, והרשעה בתיקנו יכולה להשליך על מקצועה ומעמדה כעיתונאית וחברת הנהלה במועצת העיתונות.

14. הנאשמת בדברה האחרון ציינה כי: **"אני לא רגילה שלבית המשפט יש לב. אני עיתונאית ועשיתי את העבודה שלי מתוך מה שאני מאמינה"**. הנאשמת עמדה על פעילותה, ציינה כי היא "כאם שכולה לילדים חיים". הנאשמת ציינה כי פרנסתה נפגעה "אני מוגבלת בלהתפרנס. אני נרדפת ע"י רשויות המדינה. הפרקליטות היא חלק בלתי נפרד. הם מקבלים תלונות אינסופיות". הנאשמת ציינה כי היא אוהבת את מקצוע העיתונות וחושה כי היא משנה באמצעות כתיבתה.

דין והכרעה

15. הנאשמת כאמור הורשעה, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של פגיעה בפרטיות, עת פרסמה בעצמה או באמצעות אחר, באתר האינטרנט שלה צילום דפי חשבון ותוכן מכתב הנוגע לדוחות חנייה של המתלון.

הוכח שהנאשמת פרסמה העתקי המכתבים ביחס לדוחות החנייה של המתלון ואותו מוטי לייבל פרסם מסמכי בנק אישיים של המתלון, באתר שלה, באישורה הפוזיטיבי, ולמצער - מבלי שהסירה אותם משם - ע' 21 פסקה 28 להכרעת הדין.

מיתר העבירות עלי כתב האישום זוכתה הנאשמת.

16. לבית משפט זה, יש קושי מובנה וברור, בגזירת הדין בענייננו, שכן אני לא שמעתי ולו בדל ראיה בתיק, לא התרשמתי מהעדים ומהראיות באופן בלתי אמצעי, וניזון אני אך מהקביעות עלי הכרעת הדין, הא ותו

לא. מותב זה אינו יכול לפרשן את הראיות והקביעות, וגדור הוא להכרעת הדין, על כל המשתמע מכך.

17. הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה הינן שהנאשמת פעלה בערבוביה, כפי שנקבע בהכרעת הדין, הן באשר לעניינה האישי, כאשר ברקע הדברים החלטת המשמורת בעניין ילדיה, והן כעיתונאית. כך או כך, אסור היה לנאשמת לפרסם את אשר פרסמה או להתיר פרסום באתרה, באשר למכתבים אישיים הממוענים למתלונן בלבד. הדברים הביאו, כנזק מובנה, לפגיעה במתלונן ובשמו הטוב. עובדי הציבור זכאים להגנה מלאה, ככל אדם, על פרטיותם, מסמכיהם האישיים וחובתו של בית המשפט להגן על עובדי הציבור, העושים עבודתם נאמנה, לעיתים תוך כפיות טובה מצד מקבלי השירות. בענייננו הפגיעה בפרטיות כוונה כלפי עובד ציבור, מנכ"ל משרד העבודה והרווחה ואין משנה הדבר כי הגיש תלונתו כדוגמה, אם לאו.

בעניין זה יפים דבריו של כב' השופט אלון, במסגרת ע"פ 5309/08 (ב"ש) ארז אלברט נ' מדינת ישראל (18.11.2009):

"לא כל ידיעה בדבר חייו הפרטיים של מועמד למשרה ציבורית הופכת מניה וביה ל'ענין ציבורי' ברמה המצדיקה הפרת זכותו של אותו המועמד לשמירה על פרטיות חייו. חייבת להיות הלימה מסוימת בין טיב המשרה נשוא ההתמודדות לבין 'הידיעה' אותה מבקש המתחרה להשיג תוך פגיעה בזכות הפרטיות ובעקרונות החוק".

18. הערך המוגן בעבירה הינו הזכות לפרטיות.

כל אדם בישראל זכאי לפרטיות, ועסקינן בזכות חוקתית הקבועה עלי סעיף 7 חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

בית המשפט העליון קבע במסגרת בג"צ 2481/93 דין נ' ניצב יהודה וילק ואח', מח(2) 456 כהאי לישנא:

"על רקע גישה זו ניתן לקבוע כי הזכות החוקתית לפרטיות משתרעת בין השאר - ובלא כל ניסיון להקיף את הזכות על כל היבטיה - על זכותו של אדם לנהל את אורח החיים שבו הוא חפץ בדל"ת אמות ביתו. בלא הפרעה מבחוץ... כל אדם זכאי לפרטיות... איש הציבור זכאי אך הוא לפרטיות. היותו של אדם איש ציבור אינה צריכה לשלול ממנו את הזכות להיות בדל"ת אמות ביתו, עם עצמו ועם משפחתו. דווקא בשל החשיפה לציבור הכרוכה במעמדו או בתפקידו, הוא זקוק לשקט ולשלווה בביתו, והפרטיות נועדה להעניק לו את אלה בסיומו של יום".

קיימת פגיעה מובנית בערך המוגן, שכן פרסום מכתבים אישיים הממוענים אך למתלונן וכן מסמכי חשבון הבנק הפרטי שלו, פוגעים בפרטיותו, חושפים אותה לעין כל ופוגעים בשמו הטוב.

יפים אף הדברים של נשיאנו, כב' השופט ברק, כתוארו דאז, במסגרת בג"צ 6650/04 פלונית נ' ביה"ד הרבני האזורי (14.5.06): **"סביב כל אדם יש מרחב שבתוכו הוא זכאי להיות עם עצמו. מרחב זה נע עם האדם עצמו. היקפו של המרחב נגזר מהצורך להגן על האוטונומיה של הפרט. על כן הוא עשוי לחול גם במקום בו אין לפרט כל קניין".**

19. מדיניות הענישה הנוהגת, נסקרה ע"י הצדדים בפסיקה אליה הפנו.

מסכים אני עם קביעתו של כב' השופט קובו במסגרת **ת.פ. (פתח תקווה) 54810-03-14 מדינת ישראל נ' שרעבי (4.8.14)** כי בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, מתחם העונש ההולם, עבור כל אישום, כבעניינו נע בין מאסר מותנה ועד למאסר בפועל של עד 10 חודשים.

בעניינו של שרעבי, הוטלו 5 חודשי מאסר בפועל על הנאשם, מיום מעצרו (נאשם עצור), מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת, כאשר המדובר היה בתיק של 4 אישומים ובהרשעה שכללה **ארבע** עבירות של פגיעה בפרטיות, הטרדה באמצעות מתקן בזק, **שלוש** עבירות של הפרת הוראה חוקית ו**שתי** עבירות של איומים.

בתיק ת.פ. 1218/04 מדינת ישראל נ' אלברט (10.4.08) הורשע מי שהיה ראש עיריית קרית גת, **לאחר שמיעת הוכחות**, בעבירות של הפרת חובה חקוקה, הפרת אמונים ופגיעה בפרטיות. הנאשם נדון למאסר מותנה בן 3 חודשים, של"צ וקנס. ערעורו של הנאשם נדחה ע"י בית המשפט המחוזי בבאר שבע (**ע"פ 5309/08**) ובקשתו לרשות ערעור לבית המשפט העליון - נדחתה אף היא - **רע"פ 10118/09**.

במסגרת **ת.פ. 28116-04-13 מדינת ישראל נ' ראובן סמייה (25.3.14)**, הורשע הנאשם ב- 7 עבירות של פגיעה בפרטיות ובשתי עבירות של איומים, אשר בוצעו על ידו כלפי המתלוננת, שהתגוררה בשכנות לנאשם, והכל במהלך שנת 2013. לחובת הנאשם הרשעות קודמות. הצדדים עתרו בהסכמה להשתתף מאסר מותנה, פיצוי וקנס. בית המשפט השלום בנתניה, גזר על הנאשם 5 חודשי מאסר מותנה, פיצוי בסך 1000 ₪ וקנס מתון בשיעור 600 ₪.

20. מבחינת הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה -

לא מצאתי במישור זה לקבל את טענת ההגנה לביטול ההרשעה מכח הטענה בדבר הגנה מן הצדק או לראות בדברים משום זוטי דברים עלי סעיף 34 לחוק העונשין.

טענות של הגנה מן הצדק או אכיפה בדרנית, יש להעלות ולהוכיחן בשלב הבאת הראיות, והנטל מוטל על הטוען.

הכרעת הדין שניתנה ע"י כב' השופט בקר, הינה מפורטת מאוד ועומדת בפני עצמה וככל שהיה צורך, היה על ההגנה להוכיח ולטעון טענות אלה בשלב הבאת הראיות. כאשר לטענות ההגנה בדבר אכיפה בדרנית כזו או אחרת הוכרעו הדברים ע"י כב' השופט בקר ואני מפנה לפסקה 38 להכרעת הדין. כאשר להתנהגות רשויות אכיפת החוק, קבע כב' השופט בקר באחרית פסקה 37 להכרעת הדין כי אלה יובאו כשיקולים לעניין גזירת העונש.

לא מצאתי כי מקרה זה עומד בגדריו של הסייג בדבר זוטי דברים כקבוע בסעיף 34 יז לחוק העונשין.

ברי לבית המשפט כי טענה זו מועלית כאן לראשונה לאחר שהנאשמת זוכתה ממרבית העבירות עלי כתב האישום, במסגרת הכרעת הדין, עם זאת העבירה בה הורשעה הנאשמת והנסיבות הקשורות בה רחוקות מהסייג של זוטי דברים ואני דוחה מכל וכל טענה זו.

מי שמעז לפרסם מסמכים אישיים הממוענים לאדם ובכלל זה לעובד ציבור, ללא אישור הגורם לו ממוענים המסמכים האישיים - פוגע בפרטיותו של האדם ויוצר כנזק מובנה גם פגיעה בשמו הטוב. הדברים רחוקים,

כמרחק מזרח ממערב ממעשה שהינו קל ערך לאור טיבו, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי.

21. לא מצאתי לקבל את בקשת ההגנה לבטל את ההרשעה בתיק זה מכוח סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

בית המשפט העליון, בשורה של פסקי דין קבע כי: **"...משנמצא כי נאשם בגיר ביצע עבירה מתחייב כי ההליך הפלילי כנגדו ימוצה בדרך של הרשעתו וענישתו כחלק מהליך אכיפת חוק שוויוני וכחלק מאינטרס ההרתעה...הלכה פסוקה היא כי הימנעות מהרשעה של נאשם בגיר אשר נקבע כי ביצע עבירה מהווה חריג שיפועל רק בנסיבות מיוחדות חריגות ויוצאות דופן ביותר..."** - ע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל, נח(4) 869.

ההלכה הפסוקה קבעה כי בית המשפט יפעיל את סמכותו להימנע מהרשעת מי שנמצא כי עבר עבירה במקרים חריגים ויוצאת דופן בהם עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה שבטעיה של הרשעת נאשם ספציפי לבין תועלתה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי: ראו בין היתר: ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, נב(3) 337; ע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל (31.12.07); ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, נד(3) 685.

בענייננו פרט לטיעון כי הרשעתה של הנאשמת תפגע במקצועה כעיתונאית, לא נטען דבר. דבר הפגיעה לא הוכח, נהפוך הוא, הנאשמת כאמור מחזיקה בתעודת עיתונאי כאשר לחובתה הרשעה קודמת מיום 19.4.15 במסגרת ת.פ. 60617-12-12.

מכלל הטעמים דלעיל לא מצאתי להיעתר לבקשת ההגנה לביטול ההרשעה.

22. באשר לטענת ההגנה כי לא ניתנה לנאשמת זכותה ליידוע עפ"י סעיף 60א לחסד"פ, ב"כ התביעה מפנה לתגובתה המפורטת של המשנה לפרקליטת מחוז תל אביב, כפי שנשלחה לבית המשפט ביום 26.1.15 (הסרוקה לתיק). מעיון בתגובה לא מצאתי ממש בטענת ההגנה בסוגיה זו.

ודוק, ככל שהדברים חלוקים על הנאשמת, היה על ההגנה להעלותם בשלב בו היתה מיוצגת, שכן טענה מעין זו הינה טענה בדבר פגם או פסול בכתב האישום עפ"י סעיף 149(3) לחסד"פ, שיש להעלות בתחילת המשפט.

23. באשר ליתר הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - לנאשמת כאמור הרשעה קודמת (במ/1) בעבירות שיבוש מהלכי משפט, תקיפת עובד ציבור והתנהגות העלולה להפר את שלום הציבור. בכגון דא יש להשקיף על ההרשעה הקודמת באשר לאותם הליכים והחלטת המשמורת, אירועים משנת 2009-2010. כאמור אין לחובת הנאשמת מאסר על תנאי בר הפעלה בתיקנו.

הוגשה לעיוני החלטת נציב תלונות הציבור על השופטים (במ/2) וער אני לקביעותיו של כב' השופט בקר במסגרת פסקה 37 להכרעת הדין, בדבר החיפוש שנערך בביתה של הנאשמת והאיזוק המיותר - כל אלה יילקחו בחשבון במסגרת התנהגות רשויות אכיפת החוק כמצוות סעיף 40א(9) לחוק העונשין.

נתתי דעתי גם לנסיבותיה האישיות של הנאשמת, כאמור בדברי הסנגור ובדברה האחרון בפני.

סבורני, כי לאור השתלשלות ההליך, העובדה כי הנאשמת הורשעה בפגיעה בפרטיות, כעבירה בודדת, זוכתה מרוב העבירות שיוחסו לה מלכתחילה, ניתן להסתפק בתיק דנן, ובשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, הערך שנפגע ומדיניות הענישה הנוהגת, אליבא דפסיקה שהגישו לי הצדדים, במאסר מותנה הולם ומרתיע לצד פיצוי למתלונן.

24. מכלל הטעמים דלעיל, לאחר שבחנתי נסיבות ביצוע העבירה, הערך המוגן שבבסיסה, העובדה כי הנאשמת זוכתה מרוב העבירות שיוחסו לה מלכתחילה והורשעה בפגיעה בפרטיות של עובד ציבור כמפורט מעלה, מדיניות הענישה הנוהגת ובחובה פסיקה שהציגו הצדדים הכוללת בחובה מאסרים מותנים בלבד ובתוך המתחם נסיבותיה של הנאשמת, הרשעתה הקודמת, נסיבות החיפוש והאיזוק המיותר, מצאתי לגזור על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 10 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מהיום לא תעבור הנאשמת עבירה של פגיעה בפרטיות.

ב. הנאשמת תפצה את המתלונן בסכום של 2000 ₪ אשר יופקדו בתוך 90 ימים מהיום בקופת בית המשפט. הסכום יועבר למתלונן עפ"י הודעה ובה פרטי המתלונן שתמסור התביעה למזכירות. ככל שהנאשמת מבקשת לקזז מהפיצוי את כספי ההפקדה, ככל שקיימים המה בתיק, תפנה למזכירות בעניין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב, בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן והודע, ביום ד' טבת תשע"ז, 2 ינואר 2017, במעמד הצדדים.